

φρῶς καὶ συχναίς τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ὅτε μὲν πλῆκτων τοῦτο τὸ πλῆκτρον, ὅτε δὲ τὸ ἄλλο, ὅτε μὲν δι' ἑνὸς μόνου δακτύλου, ὅτε δὲ διὰ δύο ἢ διὰ τριῶν. Κατὰ μικρὸν χωρὶς γὰρ τὸ ἐννοήσῃ, χωρὶς γὰρ διακόψῃ τὴν συνδιάλεξιν. . . ὅλοι οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τίθενται ὁμοῦ εἰς κίνησιν, οἱ φθόγγοι διαδέχονται ἀλλήλους, ἀόριστος ἀποτελεῖται μελωδία... εἶτα ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιοῦται, ὁ λόγος του καθίσταται διαλείπων . . . ὁ τόνος δὲν συμφωνεῖ πλέον πρὸς τὴν φράσιν. . . μετὰ λεπτά τινα, ὡσεὶ εἰς ἀόρατον ὑπέικων δύναμιν, κἀθηται παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἄρχεται κρούων ὀλόκληρον τὸ ὄργανον, ἀγνοῶν πλέον ἂν ὑπῆρχέ τις ἐκεῖ, με διάπυρον τὸ πρόσωπον κλίνων ἐπὶ τοῦ κλειδοκύμβαλου, ἐν ᾧ ὑπὸ τοῦ δακτύλου του ἀναθρώσκουσιν, ὡς ὀρηκτικὰ κύματα, τὰ μέλη, τὰ ἔσσημα, οἱ στόνοι, δεικνύων εἰς τοὺς παρῆστώτας τὸ σπάνιον θέαμα μεγάλου ἀνδρὸς καταληφθέντος ἀπροόπτως ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας του, παλαιόντος μετὰ τῆς ἐμπνεύσεως, ἐν πλήρει κρίσει παραγωγῆς, καὶ ἐξερχομένου ἐκ τῆς ὥρας ταύτης τῆς δημιουργίας ὠχροῦ, ὑποφρίσσαντος, ἐξήντημένου.

Κυρία Ν*

ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Ὁ Γάρφηλδ εἶνε ὁ τέταρτος τῶν προέδρων, οἵτινες ἀπέθανον ἐν τῷ ὑπερτάτῳ τῆς δημοκρατίας λειτουργήματι. Δύο τῶν προκατόχων του, ὁ στρατηγὸς Τάυλορ καὶ ὁ Ἑρρίκος Χάρρισον, ἐτελεύτησαν θάνατον φυσικόν· ὁ μὲν 15 μῆνας ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του ἐκ τῶν κακουχιῶν, ἃς ὑπέστη κατὰ τὴν ἐπὶ Τέξας στρατείαν, ὁ δὲ ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἀναγόρευσίν του ἕνεκα τῶν πόνων, οὓς ὑπέστη ἐν τῷ ἐκλογικῷ ἀγῶνι πρὸς τὸν ἀνθυποψήφιον Κλάυ. Ὁ Λίγκολν ἐτελεύτησε τῆ 14 ἀπριλίου 1865, 40 ἡμέρας μετὰ τὴν δευτέραν ἐκλογὴν του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἠθοποιῦ Βούθ ἐν τῷ θεάτρῳ Οὐάσιγκτωνς. Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν προέδρων κατέχει ὁ Γάρφηλδ τὴν εἰκοστὴν θέσιν· ἐκ τούτων δὲ πρόεδροι τῆς δημοκρατίας ἀπεδείχθησαν δις ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτωνς, ὁ Ἰέφερσον (1800-1809), ὁ Μάδισον (1809 — 1817), ὁ Μονρόε (1817—1825), ὁ Ἰάκσον (1829 — 1837) ὁ πρῶτος ἐφαρμοσὰς πρακτικῶς τὸ ἀξίωμα «εἰς τὸν νικητὴν ἀνήκει ἡ λεία», ὁ Ἀβραάμ Λίγκολν καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Γράντ. Οἱ πλεῖστοι τῶν προέδρων ἐλήφθησαν ἐκ τῆς τάξεως τῶν δικηγόρων καὶ ἔτυχον ἐλευθερίου ἀγωγῆς ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας των. Ὀλίγοι μόνον ὑπῆρξαν ὡς ὁ Γάρφηλδ αὐτοδίδακτοι, καὶ ἔτεμον ἑαυτοῖς τὴν εἰς τὰ πολιτικά ὁδόν· ὁ Ἴρλανδὸς Ἰάκσον, πρῶτον σαγματοποιὸς, εἶτα γραμματοδιδάσκαλος, χωροφύλαξ κ.λ.· ὁ τοῦ Λίγκολν διάδοχος Ἰόνσον ἦτο κατ' ἀρχὰς πενέστατος καὶ ἀγράμματος, κατόπιν δὲ μετέβη τὴν ραπτικὴν τέχνην, ὡς ὁ Μίλλαρδ Φίλμορ (1850 — 1853), ὁ διαδεχόμενος τὸν

στρατηγὸν Τάυλορ. Εἰς τῶν πολυμαθεστάτων προέδρων καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγμάτων ἐμπειρότατος ἦτο ὁ Κοίνση Ἰάδαμς (1825—1829), κατ' ἀρχὰς πρεσβευτὴς ἐν Βερολίνῳ, ἐκδούς ἀξιόλογον πόνημα περὶ Σιλεσίας, μεθερμηνευθὲν γερμανιστῆ καὶ γαλλιστῆ. Ὁ τοῦ Κοίνση πατήρ, Ἰωάννης Ἰάδαμς, ὁ δευτέρος πρόεδρος ἐτελεύτησε τῆ 4 ἰουλίου 1826, κατ' ἦν συνεπληρώθη ἡ πεντηκονταετηρίς ἀπὸ τῆς προκηρῦξεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς δημοκρατίας ἡμέραν ἐτελεύτησεν καὶ ὁ Ἰέφερσον καὶ ὁ Μονρόε. Ἐμῆστος πρόεδρος ἀναλαμβάνει τὰ ἡνία τῆς ἀρχῆς τῆ 4 μαρτίου καὶ ἀποχωρεῖ τῆ αὐτῆ ἡμέρα μετὰ τετραετίαν· δύναται δὲ νὰ ἐκλεχθῆ καὶ δευτέρον. Πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος ὀφείλουσι πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἄγωσι τὸ πέμπτον καὶ τριακοστὸν ἔτος· ἀπολαμβάνουσι δὲ κατ' ἔτος ὁ μὲν 25,000, ὁ δὲ 8,000 δολλαρίων.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί παράξενον πρᾶγμα! ἔλεγεν ἡ κυρία Ρ*, ἀφοῦ τώρα, τόσα χρόνια, ἐφευρέθη ἡ πυρίτις, νὰ παριστάνουν ἀκόμη τὸν Ἑρωτα μὲ τόξον καὶ βέλη. Τί ἀναχρονισμὸς!

— Αὐτὸ συμβαίνει, κυρία, ἀπήντησέ τις, διὰ νὰ μὴ γίνεταί κρότος ὅταν ἐκτελεθῇ τὰ ἔργα του, καὶ πέρνει εἰδήσι ὁ κόσμος.

* * *

Ζωηρὰ φιλονεικία μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἑλένης καὶ τοῦ δημήλικος τῆς Νίκου περὶ τῶν προτερημάτων τῶν μητέρων των.

— Εἰμπορεῖ ὅμως ἐμένα ἡ μαμά μου νὰ κάμῃ ἕνα πρᾶμα ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ἡ δίκη σου, . . . λέγει ἡ Ἑλένη.

— Μπα, καὶ τί πρᾶγμα;

— Ἄμπορεῖ νὰ ἰβγάλῃ ὅλα τῆς τὰ ἰδόντια μὲ μιᾶς, νά!

Καὶ ἡ Ἑλένη θριαμβεύουσα προσηλόνει τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀποστομωθέντος ἀντιπάλου τῆς.

* * *

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ τοῦτο, φαίνεται, τὸν στενοχωρεῖ τρομερᾶ. Προχθὲς τὸν ἐρωτοῦσι:

— Ἀλέκο, πῶς πηγαίνει τὸ σχολεῖον; Ἐμῆσθες νὰ διαβάζῃς, αἱ;

Ὁ Ἀλέκος κινεῖ τὴν κεφαλὴν διστακτικῶς.

— Ἀμὰ νὰ γράφῃς;

Ὁ Ἀλέκος σιωπᾷ.

— Μὰ τί κάνεις λοιπὸν ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις;

— Ἐγὼ! νὰ, περιμένω νὰ σχολάσωμε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Τὰ ἔθνη τὰ συγκροτούμενα ὑπὸ ἀνελευθέρων καὶ διεφθαρμένων πολιτῶν δὲν ἀπελευθεροῦν

ται μόνον διὰ τῆς ἀλλαγῆς δεσποτῶν καὶ νόμων· ἐνόσω δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ὀλεθρία πλάνη, ὅτι ἡ ἐλευθερία ἀποκτάται διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς κυβερνήσεως, εἶνε ἀναντιρρήτων ὅτι αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ θέλουσιν ἀποβῆ ἀνωφελεῖς καὶ ἐφήμεροι, καὶ ὅτι θέλουσιν ἐξαφανισθῆ ὅπως καὶ τὰ πρόσωπα τὰ ἀλληλοδιαδόχως ἀναφαινόμενα εἰς τοὺς μαγικούς τῶν παίδων φανούς. Τὰ θεμέλια τῆς ἐλευθερίας ἀνάγκη πάσα νὰ στηρίζωνται ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ χαρακτῆρος, ὅστις εἶνε ἡ μόνη βεβαία ἐγγύησις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐθνικῆς προόδου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

« Γερμανὸς περιηγητῆς, ἐπισκεφθεὶς ἐπ' ἐσχάτων τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἐπιπέλλει περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐλληνισμοῦ πληροφορίας λίαν εὐχάριστος καὶ συναδούσας ἐν πολλοῖς πρὸς τὰς ἐκθέσεις τῶν Ἀγγλων προξένων. Ἐπαριθμῶν τὰς διαφόρους ἐθνικότητας, λέγει, ἀνεφερα πρώτους τοὺς Τούρκους, διότι εἶνε οἱ κύριοι τῆς χώρας, καὶ τελευταίους τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἔσονται κύριοι αὐτῆς θάπτον ἢ βράδιον. Καίτοι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἴσως λυπηρὸν (;) ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς φιλανθρωπίας, οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἐν τῇ περὶ ὑπάρξεως πάλῃ οἱ Ἕλληνες ὑπερτεροῦσι τῶν Τούρκων, οὐχὶ μὲν πολιτικῶς, ἀλλὰ στατιστικῶς καὶ οἰκονομολογικῶς. Ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου καθ' ὅλην τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἶνε γενομένη ἀναμφισβήτητον. Πόλεις, αἵτινες πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἦσαν ἀκραίφως τουρκικαί, κατοικοῦνται νῦν κατὰ τὸ τρίτον ἢ κατὰ τὸ ἡμισυ ὑπὸ Ἕλληνων. Ἐπὶ τῆς Χίου, ἔνθα οἱ Τούρκοι πρὸ ἐξηκονταετίας ἐξόντωνσαν ὅλως τὸν ἐλληνικὸν πληθυσμὸν, ζῶσι σήμερον 50,000 Ἕλληνες καὶ μόνον 5,000 Τούρκοι. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶχον καταδαφισθῆ καὶ αἱ Κυθωνίαι, τῆς καταστροφῆς δὲ συμμετέσχον πρωτίστως οἱ Τούρκοι τοῦ Ἁγιάσματ. Ἀλλὰ σήμερον ἐν Κυθωνίαις ζῶσι 35,000 Ἕλληνες, τὸ δὲ Ἁγιάσματ, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Χούμαν, τοῦ περιφήμου ἐρευνητοῦ τῆς Περγάμου, εἶνε πενιχρὸν χωρίον περιέχον 20 ἐλεεινὰς καλύβας καὶ τουρκικὸν κοιμητήριον ἔχον ἕκτασιν ἡμισεῖας ὥρας. Ἀναφέρω τὰ ὀλίγα ταῦτα παραδείγματα ἐκ πολλῶν, ὅ,τι δὲ συμβαίνει νῦν εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ παράλια, θὰ συμβῆ προσεχῶς καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα. Ἡδὴ ἀπαντῶνται πανταχοῦ διεσπαρμένοι Ἕλληνες σκαπανεῖς. Ὡς ὑποδηματοποιοὶ καὶ μυλωροὶ οἱ Ἕλληνες εἰσέδυσαν ἄχρι τῶν ἀφανισταίων ὄρειων φωλεῶν, τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο ἐπάγγελμα ἀποβαίνει ἰδίως ἐπικερδέστατον ἐν μέσῳ τῶν γωθρῶν καὶ εὐπίσων Τούρκων. Τὸ ἄροτρον, τὸ σχολεῖον καὶ ἡ νυμφικὴ κλίνη εἶνε τὰ μέσα τῆς ἀπύστου καὶ ἀκατασχέτου τῶν Ἑλλήνων ἀναπτύξεως. Εἶνε ἐπιμελεῖς γεωργοὶ, συντηροῦσι κρείττονα ἢ οἱ Τούρκοι σχολεῖα, εἶνε δὲ πολυτοκώτεροι ἐκείνων. Ἑλληνικὴ

οἰκογένεια περιέχουσα 6—8 παιδιά εἶνε τι σύνηθες. Ἄλλ' οἱ Τούρκοι ἀρκοῦνται εἰς δύο ἢ τρία. Ἡ κυβερνησις προσβλέπει τὰ συμβαίνοντα ἀπαθῶς. «Μπακαλοῦμ, κισμετ» εἶνε τὸ σύνθημά της. Καὶ ὅμως θὰ ἦτον ἴσως δυνατὸν νὰ τελῶσιν ὅρια εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου. Ἡδὴ ἤρξατο ἡ ἀγίδουσις τελειοτέρων τουρκικῶν σχολείων, ἐὰν δ' ἡ Πύλη ἀποφασίσῃ νὰ μεταβάλῃ τὸν στρατιωτικὸν νόμον καὶ νὰ ὑποβάλῃ εἰς στρατολογίαν καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἐλαττοῦσα τὴν θητείαν εἰς τὸ ἡμισυ, αἱ συνέπειαι ἔσονται σωτηριώδεις».

« Ὁ γνωστὸς Βιενναῖος μουσουργὸς Ἰωάννης Στράους ἐώρασεν ἐπ' ἐσχάτων περιεργὸν πεντηκονταετηρίδα—τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ πρώτου αὐτοῦ στροβίλου, ὃν συνέθεσεν εἰς ἡλικίαν ἐξ ἑτῶν, τὸν Αὐγούστον τοῦ 1831. Κατὰ τὰ πενήκοντα ταῦτα ἔτη ὁ Στράους ἔγραψε 398 χοροὺς παντὸς εἴδους, ἐπὶ δὲ ἰκανάελλαφρά μελοδραματία.

« Ἰδιότροπος Ἀμερικανὸς, ἐραστῆς τῶν δυσχερῶν εἰς τὰ ὄρη ἀναβάσεων, ἀπεπειράθη πολλὰκις ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ὑψίστην ἀκρόρειαν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους τῶν Ἀλπεων, ἀλλ' ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν ἐπέτρεψε τοῦτο. Ἀποθνήσκων ἐπέβλεπε τοῖς κληρονόμοις του, ἐπὶ ποινῇ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, νὰ φέρωσι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Ὡς λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐνδόλωρ ἐννοεῖται, οἱ κληρονόμοι καταγίνονται νὰ πραγματοποιήσωσι τὴν θέλησιν ταύτην τοῦ ἀποθανόντος. Ἰδοὺ καὶ ἔρωρ ἐπέκεινα τοῦ τάφου ἐπιζῶν.

« Ἐκ τῆς νήσου Κύπρου ἀπεστάλησαν τῇ 8 τ. μ. μέλισσαι 15,000 τὸν ἀριθμὸν εἰς Λονδίον, προωρισμέναι διὰ τὸν Καναδᾶν. Ἐν Λονδίῳ ἐπέτρεψαν εἰς τὰς μέλισσας μικρὰν ἐκδρομὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆχθησαν ἐκ νέου εἰς τὰ κιβώτια καὶ ἐπεθιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Σαρδηνία» ἀναχωροῦντος εἰς Ὀυτάριο. Εἶνε δὲ ἐντεθειμένα τὰ ζῶα εἰς μικρὰ κιβώτια, φέροντα ἐσωτερικῶς ἐπὶ μέρει ἔλασμα λευκοσιδήρου καὶ ἰκανὴν προμήθειαν ζύλου καὶ ὕδατος. Ὁμοίᾳ ἀποστολῇ ἐγένετο τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Καναδᾶν, οἱ δὲ μικροὶ ξένοι ἐνεκλιματίσθησαν ἐν βραχεῖ χρόνῳ.

« Κατὰ πρόσφατον σύγγραμμα, ἡ γῆ κατοικεῖται ὑπὸ 1,455,923,000 ψυχῶν. Ἐξ αὐτῶν 315,929,000 κατοικοῦσι τὴν Εὐρώπην, 834,707,000 τὴν Ἀσίαν, 205,679,000 τὴν Ἀφρικὴν, 95,405,000 τὴν Ἀμερικὴν καὶ 4,431,000 τὴν Αὐστραλίαν. Ἐκ τῶν κρατῶν τὸ πολυανθρωπότατον εἶνε ἡ Σινικὴ, ἀριθμοῦσα 434,900,000 κατοίκους. Αἱ ἀγγλικαὶ κτήσεις ἐν Ἰνδικῇ ἔχουσι πληθυσμὸν ἐκ 240,000,000 ψυχῶν, 87,000,000 κατοικοῦσι τὴν Ῥωσσίαν, 50 δ' ἑκατομμύρια τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς Ἀναφροσθη.